

ת"פ 50860/02/20 - מדינת ישראל נגד נתנאל מולוטוב- בעצמו

בית משפט השלום בקריית גת

08 פברואר 2022

ת"פ 50860-02-20 מדינת ישראל נ' מולוטוב

בפני כב' הסגנית נשיא נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד הילה מלול

נגד

נתנאל מולוטוב- בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד גילת וקסלר

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כנטען **בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן**, עידן סולומון (להלן: "**עידן**") והקטין ג.ס (להלן: "**ג.ס**") הינם אחים; בין המעורבים עידן, ג.ס, דניאל לפסקר (להלן: "**דניאל**") והנאשם ישנה היכרות מוקדמת.
2. כפי הנטען **בעובדות כתב האישום המתוקן**, ביום 18.08.2019, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, השיחת וועידה טלפונית שבה השתתפו הנאשם, דניאל ועידן.
3. במהלך השיחה, כאשר דניאל הינו צד לשיחה, הנחה עידן את הנאשם להגיע למקום שאינו ידוע במדויק למאשימה, ולקחת סם מסוכן במשקל של כ-300 גרם וכן סכום כסף של 1,200 ₪ ולהביאם לג.ס.
4. בהמשך למתואר לעיל, נסע הנאשם לקחת את הסם המסוכן והגיע לביתם של עידן וג.ס באשקלון.
5. במועד ובמעמד המתואר לעיל, ניגש ג.ס לדלת הבית ופגש את הנאשם.
6. מיד ובסמוך, דניאל שוחח עם ג.ס וביקש לשוחח עם הנאשם. בהמשך לכך, דניאל הנחה את הנאשם שלא ימסור את הסם ויעזוב את המקום, והנאשם עשה כן.
7. למחרת, שב הנאשם לביתו של ג.ס ומסר לידיו את הסם מסוג גראס במשקל של כ-300 גרם וכן את סכום הכסף בסך של 1,200 ₪.
8. במעשיו אלו של הנאשם, בהוראת עידן, תיווך הנאשם בין עידן לג.ס ומסר לידיו סם מסוכן.
9. בהמשך למתואר לעיל, ביצע ג.ס עסקאות סם בהנחייתו של עידן.
10. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע **בעבירת תיווך בעסקי סמים מסוכנים**, לפי סעיף 14 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: "**הפקודה**").
11. במסגרת הסדר הטיעון הופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו על מנת שתבחן שאלת הרשעתו, תוך שהצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש.
12. בעניינו של הנאשם התקבלו **כמה תסקירים** הנושאים אופי חיובי, ובסופם המלצה לבטל את הרשעת הנאשם ולהורות על השתת עונשים בדמות צו של"צ וצו מבחן. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי

משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירה, ועל ההליך הטיפולי שעבר ועודנו עובר הנאשם במסגרת התיק שבגיניו הוא נותן את הדין כיום, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתיחס בהמשך.

13. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** שהתקבלה ביום 31.01.2022, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות במגבלות.

ב. טיעוני הצדדים

14. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, הדגישה את כמות הסם שהנאשם תיווך בה, וכן את העובדה שלנאשם היה חלק משמעותי בעסקה. כמו כן באת כוח המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהמעשים, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר של חודשים בודדים ועד 24 חודשים מאסר בפועל. בתוך המתחם טענה המאשימה כי לאור היותו של הנאשם חף מהרשעות קודמות, הודאתו של הנאשם, שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן והנסיבות בכללותן, יש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון למתחם ולהשית עליו בנוסף ענישה נלוות בדמות פסילה מותנית, קנס, התחייבות ומאסר מותנה.
15. מנגד, באת כוח הנאשם מטעמיה שלה, לא עתרה למתחם עונש מסוים ואולם, הפנתה לכך שהמדובר באירוע בודד, שנעשה ללא קבלת תמורה, תוך שחלקו של הנאשם ביחס למעורבים האחרים הינו מינורי. כמו כן, הפנתה באת כוח הנאשם לגילו הצעיר של הנאשם, להיותו נעדר כל עבר פלילי, ולכך שהנאשם משתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן. בנוסף לאלו, ההגנה עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין ביטול ההרשעה בשל הפגיעה הקונקרטית שתגרם לו כתוצאה מהרשעתו.
16. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הצטער על מעשיו והביע עליהם חרטה; הביע רצונו להתקדם במסלול חיים נורמטיבי; וביקש מבית המשפט כי יתחשב בו לעניין העונש ויאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין ביטול ההרשעה בשל שיתוף הפעולה המלא שלו עם ההליך הטיפולי במסגרת שירות המבחן ובשל הפגיעה שעלולה להיגרם לו במקום עבודתו ככל שההרשעה תיוותר על כנה.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

17. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה,

בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

18. בכל הנוגע **לערכים החברתיים המוגנים** אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נדמה כי אין צורך להכביר מילים על אודות החומרה הרבה הכרוכה בעבירות הסמים. פקודת הסמים המסוכנים נחקקה על מנת להגן על ערכים חברתיים מרכזיים ובראשם החובה להגן על שלומו של הציבור, בריאותו, ביטחונו האישי ועל רכושו. הסמים המופצים מעמידים בסכנה את בריאותם וביטחונם הן של המשתמש עצמו והן של הציבור בכללותו, וזאת משום שמעבר לנזקים הגופניים המשמעותיים העשויים להיגרם כתוצאה מהשימוש בסם, נגע ההתמכרות מביא בעקבותיו גם להרחבת מעגל הפשיעה, כאשר המכור לסם מתפתה לבצע עבירות נוספות כדי לממן לעצמו את מנת הסם הבאה.
19. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר לא בכדי מצא המחוקק לקבוע בצידה של עבירה זו עונש מרבי חמור בדמות 20 שנות מאסר. בדומה למחוקק, ובעקבותיו, גם בתי המשפט מצווים להילחם ביד קשה נגד עברייני הסמים. נגע הסמים פשה בארצנו כמגיפה ומשכך, גם על בתי המשפט לתרום את חלקם במלחמה בנגע זה באמצעות הטלת עונשים חמורים ומרתיעים. כך, שומה על בתי המשפט להעביר את המסר כי מי שנגרר אחרי מעשי עבירה המסכנים חיי אדם בצורה מפליגה, צריך לדעת אל-נכון כי אם יתפס יטופל עניינו בכל חומרת הדין (ראו דבריו של כב' השופט מ' חשין בע"פ 6029/03 **מדינת ישראל נ' גולן שמאי**, פ"ד נח (2) 734, 739 (2004); ודבריו של כב' השופט א' לוי בע"פ 7070/03 **עליאן זניד נ' מדינת ישראל**, (03.04.2006)). (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
20. לנוכח הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כפי שיפורט להלן, ובשים לב לכך שמצד אחד, הנאשם לא קיבל תמורה כספית בעד מעשיו ולכך שהמדובר באירוע בודד, ומנגד, נוכח כמות הסם הלא מבוטלת שהלה תיווך בה, מצאתי - כי במקרה הנדון, **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים הנה ברף הבינוני - נמוך.
21. וכך, וביתר פירוט, בבחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לסוג הסם שבו תיווך הנאשם, כאשר עסקינן בסם מסוג גראס (קנבוס) שנמנה עם "הסמים הקלים" ואינו מצוי במדרג חומרה גבוה מבין הסמים השונים (והדברים נאמרים מבלי להקל ראש בנזקים שגם סמים "קלים" אלה עלולים להסב). עוד ולקולה, הבאתי בחשבון כי כעולה מכתב האישום המתוקן, מעשיו של הנאשם מסתכמים באירוע חד פעמי של תיווך בסם. מה עוד, שנוכח כתבי האישום שהוגשו כנגד יתר המעורבים בפרשה (**נ/1**), ברי כי חלקו של הנאשם בנעשה פחות משמעותית משלהם. עוד ולקולה נתתי דעתי לכך שהנאשם לא קיבל כל תמורה בעד מעשיו.
22. לחומרה, יש ליתן את הדעת לכמות הסם הגבוהה (העולה כדי כ-300 גרם) שבה תיווך הנאשם. בהמשך לכך יצוין, כי מצד אחד, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם מסר את הסמים לקטין (ג.ס.), כשמעשיו של הנאשם הובילו בסופו של יום לכך שהקטין ג.ס. אף ביצע בסמים שקיבל מהנאשם עסקאות סמים בפועל, ומכאן, ברי כי הנזק הפוטנציאלי שהיה טמון במעשיו של הנאשם הינו גבוה. מצד שני, מקריאת כתב האישום המתוקן קשה לאמוד בצורה מדויקת את הנזק שנגרם ממעשיו הישירים של הנאשם, ולא נהירה מהי מידת הזיקה שבין מעשיו של הנאשם לעסקאות הסמים שבוצעו על ידי הקטין, כשממלא הנאשם הודה והורשע בעסקת תיווך אחת בסם מסוכן. מעבר לאמור, ומבלי להקל ראש בדבר, הבאתי בחשבון בין מכלול שיקוליי, כי מעשיו של הנאשם כמתווך לא נועדו לתווך בסם בין ספק לבין לקוח המבקש לצרוך סמים (כפי שהדבר נעשה בדרך כלל), אלא בין שני ספקים.
23. בכל הנוגע לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את עבירת התיווך, הלה טען בשירות המבחן כי במסגרת קשריו החברתיים עם חברה שולית, הוא הונחה להעביר את השקית לגורם אחר, תוך שהוא חשד כי מדובר בסמים, וחרף זאת הוא הסכים לבצע את המסירה. ברי כי אתחשב בכך שהנאשם פעל תוך שהוא הונחה על ידי אחר ועדיין, אין בכך כדי לפטור את הנאשם מאחריותו בפלילים (והדבר אף לא נטען), וכי אף אם היה זה עידן ששתל את הרעיון בראשו של הנאשם, הרי שהוא לא הפעיל עליו כל לחץ ממשי, תוך שהנאשם היה חופשי כל העת לסרב לבקשתו זו.
24. עוד במסגרת זו, נתתי דעתי לעובדה כי לעבירת התיווך קדם תכנון מוקדם כזה או אחר מצדו של הנאשם, כאשר

(כאמור) כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם קיים שיחת ועידה עם כמה גורמים בכל הנוגע לתיווך בסם, והוא אף נסע בהנחיית עידן בשני מועדים שונים לביתו של ג.ס לצורך ביצוע פעולת התיווך.

25. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעבירה של תיווך בסם קיים מנעד רחב של עונשים, הכולל בהתאם לכמות הסם, סוגו ונסיבות המקרה, תוך שעל דרך הכלל, בתיווך בודד בסם מסוג קנבוס או גראס, העונש הדומיננטי נע החל ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות, ועד מאסר ממושך יותר, מאחורי סורג ובריא (ראו למשל, רע"פ 2139/16 שלומי אברמס נ' מדינת ישראל) (פורסם בנבו, 18.05.2016); ת"פ (שלום י-ם) 30618-02-18 מדינת ישראל נ' צבי הרשל לוין (פורסם בנבו, 07.09.2020); עפ"ג 640-04-20 מדינת ישראל נ' תומר לב רואה (פורסם בנבו, 21.10.2020); ת"פ (שלום י-ם) 55741-12-18 מדינת ישראל נ' אוראל נועמה (פורסם בנבו, 13.11.2019); ת"פ (שלום ב"ש) 13378-04-14 מדינת ישראל נ' זוהיר אבו רמשה (פורסם בנבו, 31.03.2015); ת"פ (שלום ק"ג) 4244-01-17 מדינת ישראל נ' נדב שלום (פורסם בנבו, 14.10.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 29892-08-17 מדינת ישראל נ' אלכסיי פרדניה (פורסם בנבו, 16.07.2018); ת"פ (שלום רמ') 29090-08-15 פרקליטות מחוז מרכז נ' אביבה זרביב (פורסם בנבו, 28.01.2016); ת"פ (שלום נת') 45133-06-19 מדינת ישראל נ' ברוך כריף (פורסם בנבו, 24.03.2021); ת"פ (שלום ת"א) 18383-04-14 מדינת ישראל נ' רחל כהן (פורסם בנבו, 12.07.2020); ת"פ (שלום י-ם) 47012-03-17 מדינת ישראל נ' שמעון נחמני (פורסם בנבו, 27.07.2020); ת"פ (שלום ק"ג) 31344-02-15 מדינת ישראל נ' רז שביט (פורסם בנבו, 22.01.2020); ת"פ (שלום ב"ש) 18049-07-20 מדינת ישראל-תביעות נגב נ' דניאל בורוכוביץ (פורסם בנבו, 31.10.2021); ת"פ (שלום ב"ש) 33495-01-21 מדינת ישראל-תביעות נגב נ' זכר חיימוב (פורסם בנבו, 24.06.2021).

26. כאן אציין, כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כך למשל, ברע"פ 2614/12 ניסים ליזמי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.04.2012) ות"פ (שלום ב"ש) 10970-03-11 מדינת ישראל נ' חיים אביטבול (פורסם בנבו, 20.12.2011), אליהם הפנתה המאשימה, המדובר בגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113 לחוק העונשין. בעניין זה יצוין, כי טוב יעשו הצדדים אם יקפידו להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל, (12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו). כך גם בכל הנוגע לפסיקה אליה הפנתה ההגנה כדוגמת ת"פ (שלום פ"ת) 15735-12-10 מדינת ישראל נ' סטניסלב אסבייאן (פורסם בנבו, 18.10.2012), שם החליט בית משפט השלום להימנע מהרשעת הנאשם בעבירות של החזקת סם לצריכה עצמית, גידול סמים, וסחר בסמים, פסיקה אליה הפנתה ההגנה על מנת להצביע על כך שגם בעבירות דומות וחמורות יותר מאלו שעבר הנאשם, בתי המשפט מצאו להימנע מהרשעה. ואולם, על פסיקה זו הוגש ערעור, ובעפ"ג (מרכז) 53414-11-12 מדינת ישראל נ' סטניסלב אסבייאן (פורסם בנבו, 29.01.2013), בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והורה בסופו של יום על הרשעת הנאשם.

27. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל, ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ראו לעניין זה, ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). לבסוף, ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

28. באיזונום של דברים, ומשנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב למשקל

הסם, לחלקו היחסי הלא גבוה של הנאשם במארג העברייני, לכך שהנאשם לא קיבל כל תמורה בעבור מעשיו, נדמה כי על מתחם העונש ההולם במקרה הנדון לנוע בין מאסר קצר (שניתן לרצותו בעבודות שירות) לבין 14 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם ושאלת אי ההרשעה

29. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, שבהם קיים יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 מסארוה נ' מדינת ישראל, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014)). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו, ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "הלכת כתב" או "פרשת כתב"); ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד נ(3) 682 (1996); וע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000)). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שאלו פורטו בפרשת כתב (בפסק דינו של כב' השופט ש' לוי) ובע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

30. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בעניינו של הנאשם, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת הלכת כתב כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו, ואנמק.

31. ראשית, חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על הליך השיקום המשמעותי שהלה עבר ועודנו עובר במסגרת שירות המבחן.

32. הדברים אמורים בשים לב בעיקר לאמור בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בעניינו של הנאשם. וכך, כעולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 13.12.2020, שירות המבחן ציין כי המדובר בבחור צעיר נעדר עבר פלילי, בעל גורמי תמיכה רבים, המביע שאיפות נורמטיביות. בד בבד, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לשתף ביחס לעומק המעורבות שלו בחברה שולית, וכי קיימת אצלו נטייה להיגרר אחר גורמים שוליים. משכך, הוצע לנאשם להשתלב בקבוצה טיפולית לצעירים שתסייע לו בעבודה מעמיקה סביב מעורבותו בעבירה, סביב נטייתו להיגרר אחר חברה שולית וסביב דפוסי חשיבתו והתנהגותו המכשילים.

33. בתחילת הדרך הנאשם התנגד לטיפול, ואולם, מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 13.04.2021, עלה כי הנאשם הביע רצון מחודש לשילובו בהליך טיפולי.

34. מהתסקירים הנוספים שהוגשו בעניינו של הנאשם (ביום 30.05.2021; ביום 14.09.2021; ומהתסקיר

המסכם שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 15.12.2021), נמסר כי הנאשם התגייס להליך הטיפול באופן מלא; הנאשם השתתף בהליך באופן אותנטי; ניכר כי הנאשם לוקח אחריות מלאה על מעשיו, ומבין את הטעויות שעשה. בנוסף לאלו, ציין השירות כי הנאשם חווה הליך משמעותי ומבטא שאיפות לאורח חיים נורמטיבי, וכי הלה סיים את ההליך הטיפולי לאחר **שהשיג באופן מלא את המטרות שהוצבו עבורו בתחילת הדרך**. כמו כן, שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי וכי הסיכון להישנות ביצוען של עבירות מצדו הינו **נמוך**.

35. בסופו של יום, לאור שיתוף הפעולה החיובי של הנאשם עם שירות המבחן, התקדמותו בהליך הטיפולי והמאמצים השיקומיים-תעסוקתיים שערך, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה שיקומית בדמות צו מבחן וצו של"צ בהיקף נרחב של 340 שעות לנוכח חומרת העבירה ולאור הערכת השירות כי עונש זה יהווה עבור הנאשם עונש חינוכי למען אוכלוסייה נזקקת שיהא בו כדי להקטין את הסיכון להישנות ביצוע עבירות באמצעות תרומה לחברה ופיצוי בעד הנזק שהלה הסב. שירות המבחן אף המליץ להורות על ביטול הרשעת הנאשם לאור גילו הצעיר; היותו חף מהרשעות קודמות; היותו בעל כוחות לתפקוד נורמטיבי; ונוכח החשש כי הרשעה תפגע בעבודתו הנוכחית ותחסום עבורו אפשרויות ללימודים ותעסוקה בעתיד, עת עלה מדברי הנאשם בשירות המבחן כי כיום הוא עובד בעיריית אשקלון במחלקת התברואה וכי כחלק מעבודתו הוא נדרש להציג הצהרה בדבר עבר נקי והעדר הרשעות קודמות.

36. עוד יצוין, כי לנאשם בוצעו בדיקות שתן רבות לאיתור שרידי סם שנפרשו על פני תקופה ממושכת, אשר כולן הצביעו על כך שהנאשם נקי מסמים. כמו כן, כחלק מההליך הטיפולי הנאשם הופנה לתוכנית "יתד" במטרה לקבל סיוע בהכוונה תעסוקתית.

37. הנה כי כן, יוצא כי הנאשם ערך ועודנו עורך ניסיונות כנים ואמתיים להשתקם, משתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן ומצוי בעיצומו של הליך שיקום מעורר רושם. אכן ייתכן כי עוד מצפה לנאשם דרך עד לשיקומו באופן מלא ומוחלט. אולם, כבר בשלב הזה בהחלט ניתן לומר כי אין עסקינן ב"ניצני שיקום" או בשיקום ראשוני בלבד, אלא בנאשם שעבר זה מכבר כברת דרך ארוכה ומקפיד לשתף פעולה עם שירות המבחן ועם הגורמים הטיפוליים. למעשה, התרשמתי כי כיום עומד לפניי נאשם בדרכו להיות אדם "חדש", אשר מבקש לחזור ולנהל אורח חיים נורמטיבי, כך שבשלב זה ניתן לומר, לכל הפחות, כי הנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד, וכי יש בכך כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש אשר קבעתי בעניינו. על חשיבותם של שיקולי השיקום ועל יכולתם לגבור על שיקולים של הרתעה וגמול, ראו למשל, רע"פ 262/14 **נאשף נגד מדינת ישראל**, (22.01.2014).

38. במצב דברים כגון דא, השתכנעתי כי הרשעת הנאשם בדין עלולה לפגוע פגיעה חמורה בהליך שיקומו, לרפות את ידיו, ולפגוע במוטיבציה אותה הוא מביע להמשיך ולהתמיד במאמציו לשקם את חייו. מה עוד, שאם כך יקרה, הרי שגם האינטרס הציבורי יצא נפסד. משכך, לדידי, על בית המשפט לשלוח לנאשם מסר מחזק ותומך, ליתן בו אמון בזו הפעם, ולהעניק משקל בכורה לשיקול השיקום.

39. לא יהיה זה מיותר להוסיף, כי אף מעבר לאמור בתסקירי שירות המבחן, הרי שגם התרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם ומדבריו בשלב הטיעונים לעונש. שוכנעתי כי הוא מביע מוטיבציה כנה ואמתית לצלוח את ההליך הטיפולי ולקיים אורח חיים נורמטיבי, וכי הוא משקיע בכך מאמצים ומשאבים רבים.

40. **שנית**, ובשים לב לאמור עד כה, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם גם מבלי לפגוע
עמוד 6

באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי המדובר בהתנהגות שיש להוקיעה ולגנותה. דא עקא, עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין המדובר בעבירה שהינה מהחמורות ביותר שבספר החוקים, **ולא השתכנעתי כי מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעתו של מבצעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי**. במקרה דנן יש להעיר כי על אף שמדובר בעבירת של תיווך בסמים שהיא עבירה חמורה, הרי **הנסיבות המיוחדות של ביצועה** ובהן העובדה שמדובר באירוע בודד ונקודתי, תוך שחלקו של הנאשם בביצועה הינו שולי, עת הנאשם הונחה לפעול על ידי אחרים ופעל כתוצאה מקשריו החברתיים עם גורמים שוליים ואף לא קיבל כל תמורה בעד מעשיו - מחלישות במידת מה מחומרת מעשיו. כך גם יש להוסיף כי לא אחת נמנעו בתי המשפט במקרים דומים ואף חמורים יותר מלהרשיע את הנאשמים שבפניהם (ראו בעניין זה, למשל, ת"פ (שלום י-ם) 30618-02-18 **מדינת ישראל נ' צבי הרשל לוי**) פורסם בנבו, 07.09.2020; ת"פ (שלום י-ם) 55741-12-18 **מדינת ישראל נ' אוראל נועמה** (פורסם בנבו, 13.11.2019); עפ"ג (מחוזי י-ם) 11045-09-18 **יעקב ישראל אליאסיאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.03.2019); עפ"ג (מחוזי י-ם) 67452-12-18 **מדינת ישראל נ' מתן בוזגלו** (פורסם בנבו, 07.04.2019); עפ"ג (מחוזי י-ם) 20164-11-19 **מדינת ישראל נ' כהן ואח'** (לא פורסם, 08.07.2020); ת"פ (שלום י-ם) 30618-02-18 **מדינת ישראל נ' צבי הרשל לוי** (פורסם בנבו, 07.09.2020); ת"פ (שלום י-ם) 55741-12-18 **מדינת ישראל נ' אוראל נועמה** (פורסם בנבו, 13.11.2019); ת"פ (שלום פ"א) 43029-02-10 **מדינת ישראל נ' עירן עראמי** (פורסם בנבו, 05.06.2012); ת"פ (שלום ת"א) 42378-11-19 **מדינת ישראל נ' יותם שטרית** (פורסם בנבו, 26.04.2021); ת"פ (שלום ת"א) 21157-01-16 **מדינת ישראל נ' אבשלום בארי** (פורסם בנבו, 24.01.2017).

41. **ושלישית**, גם בחינת הפרמטרים שהותוו **בפרשת כתב** על ידי המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הוא עומד ברובם ככולם. כך למשל, לא ניתן להתעלם מכך שזו הסתבכות הראשונה של הנאשם עם החוק ומכך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני; כנלמד מהאמור בתסקירי שירות המבחן הסיכון שהנאשם ישוב ויבצע עבירות חוזרות הוא נמוך; הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן הלה עשה בסופו של יום. כן נתתי דעתי להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה היה בהליך המשפטי כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות בעתיד. שירות המבחן התרשם כי הנאשם עורך פעולות ממשיות לעבר קידום והתפתחות עצמית באמצעות הקשר הטיפולי עם שירות המבחן, כשלהערכת השירות, התקדמותו של הנאשם בהליך הטיפולי מהווה עבורו גורם מפחית סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק.

42. לכל אלו אף יש להוסיף את התרשמותו של שירות המבחן ואת המלצתו להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, כאשר הנימוקים להמלצה זו נטועים בנכונותו של הנאשם להמשיך בשיקומו ובשאיפות חייו הנורמטיביות, ובהשלכות שעלולות להיות להרשעה על הנאשם לנוכח גילו הצעיר ובדגש על המישור התעסוקתי.

43. עוד יוער, כי כמתואר בתסקיר שירות המבחן מיום 15.12.2021, ומדברי הנאשם בשלב הטיעונים לעונש, והגם שלא הוצגו לבית המשפט כל אסמכתאות בעניין (למעט הרשום בתסקיר), הרי שלדברי הנאשם הוא החל לאחרונה לעבוד במחלקת התברואה בעיריית אשקלון באיסוף פסולת ברחבי העיר, וכי כחלק מעבודתו הוא נדרש לאסוף פסולת באתר ממשלתי בעיר. לדבריו של הנאשם, על מנת להיכנס לשטחי האתר, הוא נדרש להציג הצהרה בדבר העדר הרשעות קודמות ובדבר הליכים התלויים ועומדים כנגדו. הנאשם שיתף כי לא אושר לו להיכנס לאתר בשל ההליך המשפטי הנוכחי וכי הרשעה עלולה לפגוע בו במקום העבודה.

44. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לו אם יורשע בדינו. על פניו, בשלב זה היה על בית המשפט לעצור הילוכו ולקבוע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. ואולם, וכידוע, פרמטר זה שעניינו, הוכחת נזק קונקרטי, אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה. וכאן אפנה לאותה "מקבילית כוחות" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנש ואח'**, (14.06.2016), טרם פורסם במאגרים המשפטיים); וכן ראו והשוו, את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השופט ע' גרוסקופף בעפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל** (16.02.2012), המטעים כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון בהלכת כתב בשעה שיוכח כי לנאשם תגרם פגיעה חמורה וברורה מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית.

45. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלולה ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתם), למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית.

46. ברוח הדברים האמורים ראו והשוו, "**החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות**", ד"ר שי וזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), שם מציינים המחברים כי בשלה העת לאמץ מודל שייתן מענה לפער עמו נאלצים כיום בתי המשפט להתמודד בין כלליה הנוקשים של הלכת כתב לבין המציאות המורכבת, התומכת בהימנעות מהרשעה, גם במצבים שאינם עונים לדרישות הפורמליות שנקבעו בהלכה זו, מודל שבמסגרתו תבחן שאלת ההרשעה בהתאם לשיקולי הענישה שהותוו בתיקון 113 **לחוק העונשין** (שיקולי ההלימה והמידתיות), כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם (כאשר לשיטתם בהחלט ייתכנו מקרים בהם ראוי כי החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם לא תיתפש כחריג וכעשיית חסד, אלא כהכרעה השיפוטית הראויה המתבקשת בקביעת העונש ההולם, שבמסגרתה יהא זה מוצדק לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה יחל באי-הרשעה (ובסנקציות הנלוות לה)). בהמשך לכך, לדעת המחברים, מודל זה, ייתן מענה בין היתר לבעייתיות העולה כיום מהצורך להוכיח פגיעה קונקרטית בנאשם ובשיקומו, שהינה גישה מצמצמת, שפעמים רבות מתעלמת מכך שיש בהרשעה כשלעצמה, מעצם טבעה, פוטנציאל פגיעה לא מידתי בנאשם מבחינה חברתית, בשמו הטוב ובמעמדו (עוד בעניין זה ראו, ע"פ 8173/18 באיחוד דין עם ע"פ 8242/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (06.06.2019)), שם בית המשפט העליון הורה על ביטול הרשעת הנאשמים בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי וזאת לאור התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינם של הנאשמים).

47. בהתאם לכלל האמור לעיל, השתכנעתי כי בעניינו של הנאשם קיימת הצטברות של נסיבות ייחודיות וחריגות, אשר יש בהן כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות מהרשעתו הגם שלא עלה בידו להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומה של פגיעה ממשית וקונקרטית שעלולה להיגרם, במקרה שההרשעה תיוותר על כנה.

48. עוד יש להוסיף כי נתתי דעתי לכך שהנאשם הינו נעדר עבר פלילי, הודה בעבירה בהזדמנות הראשונה, והביע חרטה על מעשיו. עוד ובמסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, הן בעת ביצוע העבירה

והן כיום. כזכור, הנאשם ביצע את העבירה עת היה כבן 19 בלבד, כיום הנאשם כבן 21 (יליד 2000), ואין חולק שהוא משתייך לקבוצת "הבגירים צעירים" והדבר אף עולה בקנה אחד עם התרשמותי לפיה ביצוע העבירה על ידו קשור לקשייו בהצבת גבולות ולתהליך גיבוש זהותו אשר טרם הסתיים. ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (ראו והשוו לעניין זה, ע"פ 4605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.02.2014); וע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.06.2013), כן ראו השיקולים שפורטו לעניין שאלת ההרשעה, ובהם שאלת גילו של הנאשם, בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, נד(3) 685 (2000)).

49. אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם ביד קשה בעבירות הסמים, לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה כלל ועיקר. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח לפניי, לאור הליך השיקום המשמעותי אשר עבר הנאשם, בהתחשב בעובדה כי עסקינן בנאשם צעיר הנמצא בתחילת דרכו המקצועית, אשר לוקח אחריות מלאה ומביע חרטה כנה על ביצוע העבירה, לאור התרשמות שירות המבחן כי המדובר באדם נורמטיבי הנשקפת הימנו מסוכנות נמוכה להישנות עבירות, ולאור התסקירים ה"חיוביים" ביותר אשר הוגשו בעניינו - סבורתני כי מן הראוי לאפשר לנאשם לפתוח דף חדש בחייו ויש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב ולערוך שינוי בחייו לעבר שיקומו, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהורות על ביטול הרשעתו - בכך יהיה כדי למנוע צמצום אפשרויותיו של הנאשם להשתלב בלימודים ובשוק העבודה וליתן לו כוח נוסף להמשיך בדרכו השיקומית.

50. עם זאת, הרי שפטור בלא כלום אי אפשר, ועל כן מצאתי להשית על הנאשם צו של"צ בהיקף נרחב יותר מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן, בתקווה שהדבר יחדד עבור הנאשם את הבעייתיות שבמעשיו, ולמען לא ישנו מצדו מעשים דומים בעתיד. כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 שי ששוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

51. **לאור כל האמור לעיל אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם מיום 26.07.2020 וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 400 שעות.

העבודות תבוצענה במסגרת מתנ"ס בורטון באשקלון כעוזר כללי.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ וצו המבחן ומשמעות היעדר שיתוף

הפעולה.

העתק מגזר הדין בדחיפות לשירות המבחן.

ג. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים וזאת לתקופה של שנה מהיום.

הריני פוטר את הנאשם מתשלום אגרת הסנגוריה הציבורית.

זכות ערעור כחוק.

הנאשם:

אני מתחייב שלא לעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים וזאת למשך שנה מהיום.

הובהר לי, כי ככל שאעבור עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים, במשך שנה מהיום, אזי יושת עלי סך של 7,500 ₪.

החלטה

רשמתי לפני את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה היום, ז' אדר א' תשפ"ב, 08 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.